

Айше се уплаши, глътна си езика и не можа да извика. Тя притаи дъхъ, закри очитѣ на Ахмедчо съ скжсаната престилка и притисна бебето въ пригрѣдкитѣ си. Бедната, не знаеше, какво да прави!

Малкото мече наостри уши и се изправи, но вжжето го дрѣпна и то падна на земята.

Мечката се спрѣ за мигъ. После направи нѣколко крачки. Въ очитѣ ѝ блесна неизразима радостъ. Тя бързо се хвърли къмъ мечето, прегърна го и го заоблизва по муцунката. То заскимтѣ още по-силно отъ радостъ, изправи се и затупа съ заднитѣ си крачета.

Мечката се опита да го повлѣче, но вжжето се обтегна, мечето праметна очи и се задуши. Тя го пустана, и то легна на земята.

Мечката се разтревожи, наведе се надъ него и започна да скимти. После обърна погледъ къмъ циганката, която се гушеше, примрѣла отъ страхъ, и бавно тръгна къмъ нея. Циганката притисна още повече своитѣ деца. Помисли си, че сега всичко ще се свърши, но си припомни, че може да се спаси, ако се пристори на умрѣла.

Мечката приолижи съ тежки стѣпки, спрѣ се, вдигна глава и близна ржката ѝ съ топлия си езикъ. Циганката усѣти това и примрѣ още в повече отъ страхъ, но пакъ не посмѣ да гъкне. Мечката я близна още венажъ по ржката, па се завъртѣ, та се погали около колѣнетѣ ѝ, като вѣрно куче и кротко изрѣмжа, сякашъ искаше да ѝ каже нѣщо. После бавно тръгна и клекна отвънъ. Зачака. Мечето се дърпаше и искаше да отиде до нея, но вжжето го възпираше.

Циганката разбра. — Мечката нѣма да се махне, докато не бжде освободено мечето. Като свѣткавица мина презъ ума ѝ да стане и да го развѣрже. Тя събра всичката си смѣлостъ, стана полекичка, остави децата, като ги покри съ престилката си, и тръгна като безумна. Краката ѝ се подкосяваха, но тя трѣбваше да спаси деца си.

Щомъ я видѣ мечката се поотдалечи, но съ вперени